

L'home que posa la mel a

Aquest va ser el gran home de la família”, amolla John Casablanca amb una admiració sanguínia quan veu la foto del seu avi, Ferran Casablanca, en un article d'EL TEMPS (núm. 440) que relata la trajectòria del rei de les *top models* al capdavant de l'agència Elite. Acaba de parlar al llarg de mitja hora a la cinquantena de periodistes i reporters gràfics provinents de tot el món que es troben reunits al *hall* de l'apart-hotel Rio, a Eivissa. “The Look of The Year”, el concurs per a joves models més prestigiós, ha quedat inaugurat a la premsa. Un cop explicat que l'esdeveniment tindrà enguany format de programa de televisió, tothom el sol·licita. EL TEMPS també. I rep la nostra carta de presentació a mans de Xavier Moreau, un franco-americà enorme que mastega cigarretes contínuament sense arribar a encendre-les mai. Moreau, editor en cap d'Elite Press, vol ser el primer a veure la cara del seu cap quan aparegui la foto de l'avi i de l'àvia de John a les seves mans. John Casablanca s'abstreu uns segons dels flaixos de les càmeres i dibuixa un somriure respectuós i tranquil dins del collaret que li fixa les cervicals. El cap del servei de premsa en funcions posa, acte seguit, cara de missió acomplerta mostrant el capciró d'una petita llengua emmascarada de nicotina. “Ens interessaria molt fer-li una entrevista”. I John respon mentre mostra la foto del seu avantpassat amb orgull als seus acòlits més directes: “Amb aquesta fotografia al davant no m'hi puc negar”.

Cal esperar. Tothom se'l rifa, però només dues cadenes privades de televisió aconseguen arrencar-li un parell de minuts escassos, en el pròleg d'allò que s'esdevé l'exclusiva del dia. Un esquadró de pregadéus que

EL TEMPS
entrevista en
exclusiva John
Casablanca,
director de
l'agència de
models Elite, a
Eivissa, escenari
de l'onzena
edició del 'The
Look of The
Year', el
prestigiós
concurs que va
llançar Cindy
Crawford, Inés
Sastre, Karen
Mulder i Tatjana
Patitz, entre
d'altres. Vet aquí
el rei de les *top
models*.

semblen expulsades de Júpiter pel recent impacte del cometa Shoemaker-Levy 9 pul·lulen i es multipliquen a la banda de fora de les cristalleries del local; les més agosarades s'exhibeixen davant dels fotògrafs inflant els llavis i utilitzant les dues postures que consideren més provocatives. Són les seixanta-nou noies que opten al “The Look of The Year” i que un parell d'autobusos han aparcat davant de l'hotel durant el parlament de John Casablanca. D'aquesta plaga de llagostes que oscil·la majoritàriament entre els quinze i els disset anys sortirà la guanyadora de l'onzena edició del concurs que va llançar Cindy Crawford, entre d'altres.

Sang catalana. El “què fem?” en perfecte català de Casablanca ens torna a la realitat. Es duu la mà al coll, i fa un gest d'angoixa per l'embotiment del collaret. “Va, fem-ho aquí mateix, a la barra del bar”. I el John, Johnny per la família, fill d'un pare sabadellenc també anomenat Ferran Casablanca i d'una mare mig mallorquina mig andalusa de nom Antònia Obach, parla de la sang catalana que fa quaranta-set anys el cor li bomba per tot el cos. “Vinc d'una família –evoca ara com a fruit de l'exili patern– que sempre ha estat enamorada de Catalunya. Recordo que quan era petit –llavors els meus pares encara no venien a Catalunya–, i ens acostàvem al sud de França, quan apareixien les primeres oliveres al meu pare se li omplien els ulls de llàgrimes i deia –torna al català–: “Ah!, les oliveres de la nostra terra”. Llavors, els fills ens en rèiem de tanta emoció. La meua família sempre ha estat molt catalana, tant d'arrels com de manera de pensar; en conseqüència, jo sóc una mena de barreja estranya, perquè

la boca

els valors, la visió dels negocis, l'esperit emprenedor i tot això, són bastant típics d'un català, però d'altra banda, vaig néixer a Nova York, de molt petit vaig ser educat a Mèxic —d'aquí el perfecte espanyol que parla—, després he estat a Suïssa quasi bé tota la meua vida i tinc poc de català perquè no he viscut mai aquí. És per això que per mi venir a Eivissa, haver-me construït una casa a la zona des Cubells fa sis anys i entendre l'eivissenc, cosa que ningú no s'imagina... diguem que tinc molt d'apreci a tot allò que és català.”

Hi ha dos fets premonitoris en John Casablancas. El seu pare, que havia estudiat als Jesuïtes de Sarrià (Barcelona), va viatjar arreu del món com a representant de l'empresa familiar per tal d'exportar el Sistema Casablancas de filatures, patentat per l'avi i que revolucionà la indústria del tèxtil. La seva mare, un cop establerta a Barcelona, va esdevenir una de les noies més maques de la ciutat; tant que va ser escollida, abans de conèixer el pare de Johnny, reina de la Festa de les Modistes —coneguda popularment per la Festa de les Modistes—, que se celebrava per Santa Llúcia, patrona del gremi. Venia a ser, per dir-ho en clau actual, una *miss* de l'època.

Així, als vint-i-quatre anys, i després d'haver cursat estudis de Dret i d'Economia a París i de treballar un parell d'anys a Brasil en una empresa d'arquitectura, primer, i com a gerent de la Coca-Cola, després, torna a la capital francesa. Allà munta Elysées 3, “una petita agència —diu John— que no m'anava gaire bé i amb la qual perdia molts diners, com les agències mediocres. És per això que em vingueren ganes d'ocupar-me únicament de noies d'un cert calibre, que no deixava de ser una idea un tant pretensiosa perquè no en tenia

D'esquerra a dreta, Linda Evangelista, Carol Alt (vestida per Azzedine Alaïa), Heidi Albertsen, Karen Mulder i Beverly Peele. A la dreta, John Casablancas fent de mestre de cerimònies en el "The Look of The Year".

Gurus Segovia, model: "No és just que ens convertesquen en prototipus de dona"

Gurus Segovia va ser escollida el passat 26 de maig "Model de l'Any 1994", en el concurs organitzat per la revista *Ragazza* i l'agència de models Elite. Aquest fet la va convertir en l'única representant de l'estat espanyol en l'edició d'enguany del "The Look of The Year" organitzat per Elite i celebrat a Eivissa el proppassat 10 de setembre. Gurus, que fa 1,77 metres d'alçada, va nàixer a València fa dinou anys i en fa dotze que viu a Dènia.

—Com va decidir ser model?

—Vaig enviar unes fotos simplement per provar. Jo feia d'hostessa al programa *Carta blanca* que presentava Josep Ramon Lluch a Canal 9 TV, quan vaig assabentar-me del concurs de la revista *Ragazza* i em vaig dir: he de provar-ho. I és clar que també ho vaig fer perquè volia ser model, si no ni ho haguera provat.

—Des que va guanyar el concurs de *Regazza fins aquí, quin ha estat el procés?*

—Home, la meua vida sí que ha canviat, el que no et sé dir és si ha millorat o no perquè jo abans no havia estat mai model. Tampoc he fet res especial, he estat a París aquest estiu durant un mes treballant. Supose que a partir d'ara sabré una mica millor si la cosa va bé o no i què faré. De moment, continuaré amb l'agència New Grup, perquè supose que no resultaré escollida entre les quinze finalistes que opten a un contracte amb Elite per dos anys. El més segur és que me'n vaja a Madrid a treballar dos o tres mesos. En un començament, no saps mai què faràs, perquè no és un treball fàcil; el simple fet d'haver guanyat un concurs no significa que sigues bona model, sinó que cal demostrar-ho, i això és bastant difícil.

—Què va fer a París?

—Vaig anar-hi a fer-me les fotos per muntar-me el *book*, perquè vaig començar sense res. Ara, amb el *book* més o menys fet, he pogut encarar el mes de setembre prou bé.

—Quina reflexió ha fet des del maig ençà sobre la seua vida?

—El fet de guanyar el concurs de *Ragazza* ha significat un canvi, perquè fins aleshores també treballava en un bar, a València. És com l'estiu, que sempre l'he passat treballant; enguany

també he treballat, però és una manera totalment diferent de fer-ho, perquè a més de París, he estat a Malta, a Milà... Supose que a partir d'ara no podré assistir a les classes i hauré de continuar els estudis d'Imatge i So per lliure, perquè no els vull deixar. També m'he de mudar de casa, he de canviar València per Madrid. Realment, les coses canvien.

—I com és el canvi en funció del físic?

—Jo, normalment, abans era un trasto i anava a treballar a les set del matí i ho feia amb uns texans; ara has de cuidar-te i donar una determinada imatge, no pots anar com vols, t'has d'esforçar per agradar, has d'anar... mudada!

—I alguna altra atenció especial?

—Sí, has de tenir la pell bé. Són un munt de coses que jo no havia fet mai abans.

—Li sembla bé que les models mar-

quen els prototipus de bellesa imperants?

—No. És un treball dur perquè has d'estar bé amb tu mateixa i si ho aconseguixes pots afrontar-ho tot amb més tranquil·litat. El que no em sembla bé és convertir-te en un prototipus de dona, perquè en aquest món de les models totes som primes, se'ns considera guapes i no em sembla just. Hi

hauria d'haver de tot.

—Com és l'experiència del "The Look of The Year"?

—És molt dura, perquè et fan assajar tot el dia, no et deixen dormir bé... És increïble, i de fet jo m'esperava una cosa així, però no tan forta. Està bé perquè aprens i convius amb altres xiques.

—La relació amb elles, és bona?

—Sí, però seixanta-nou són massa xiques. El primer obstacle és el de la llengua, pensa que representem quaranta països. Fem grups, però són tot nenes de catorze anys, quinze i setze, bàsicament i jo, amb dinou, sóc una de les més velles, i vulgues o no, tinc la sensació que aquella etapa ja m'ha passat; això, a l'hora de relacionar-me amb elles es nota moltíssim.

—Què significa Gurus?

—Tothom m'ho demana. No sé perquè me'l van posar, segurament perquè ma mare va ser hippy en la seua època jove. És un nom hindú que significa "des de l'obscuritat a la llum". A mi m'agrada molt.

—Quines són les seues top preferides?

—Doncs, Christy Turlington i Cèlia Forner. M'agraden perquè el que m'agrada d'una model és que cada vegada que la veges en una foto penses si realment és ella o no ho és; no m'agrada veure sempre la mateixa xica, la que ix sempre igual en totes les fotos.

—Com és aquest món per dins?

—És divertit i dur alhora. Com a tot arreu, trobes gent de tot tipus. No és certa, en general, l'associació que es fa de gent guapa igual a gent estúpida. Crec que la imatge que donen les models ha canviat bastant; parlant amb elles, et trobes amb una gent que sap què vol. J. M.

Gurus Segovia: "Guanyar un concurs no significa ser bona model."

cap d'aquest tipus. I amb la que aleshores era la meua ex-dona, vaig obrir l'agència i així començarem. Anomenar-la Elite i tenir-la reservada per a les millors va atreure moltes noies. Aquest concepte va encantar les altres models perquè els tocava l'ego, per això va ser una decisió psicològicament molt important”.

La model és l'estrella. En què es basava aquest nou concepte de model que va revolucionar el món de les agències? “Principalment, i sempre ha estat així, en el fet que la star és la model. I l'agent ho és tan sols eventualment; és clar que jo, després de vint-i-cinc anys, puc ser un poc estrella perquè n'he trobat moltes. Quan vaig començar, els agents tenien posicions molt dures, i jo, que no tenia la mateixa edat que les noies, però en tenia vint-i-quatre, els vaig dir: “Jo t'aconsellaré, però qui mana ets tu”. Aquest és el concepte que vaig iniciar i és el concepte que preval encara avui”. La regla d'or de John Casablancas? “Sí, treballa amb joves adultes i jo les serveixo, les he d'aconsejar i si no m'entenc amb elles, les he de fer fora”.

Avui, Elite compta arreu amb set-centes models. Les vies d'accés a aquesta agència que subministra noies a les millors cases són ben diferents. Hi ha de tot, des d'amics que els porten la seva filla del braçet fins a noies que troben al metro o fotògrafs que els envien fotos de llocs on mai no haguessin pensat d'adreçar-s'hi. Sense menysprear l'enorme estructura de concursos que desplega Elite, a banda del “The Look of The Year”. Però, què li agrada a John Casablancas d'una model? “Depèn de la model. D'algunes t'agrada la cara, d'altres, que tenen una personalitat encantadora... També n'hi ha que com més les coneixes menys t'agraden. Realment, no hi ha una regla per això; les models són persones, i n'hi ha que tenen *charme*..., però jo el que miro és la línia, m'encanta el conjunt; no miro les cames o el pit o la cara o els llavis, m'agrada la primera impressió que tens, l'impacte que et dona la manera de ser i l'estil d'una dona.”

Bellesa clàssica. Tot i així, John Casablancas ha recuperat, en certa manera, la bellesa més clàssica. “És cert, sempre he tirat pel dret amb la bellesa clàssica, sempre m'han agradat les dones maques en el sentit clàssic de la paraula, sempre he seguit aquest camí i no m'he equivocat mai. Mira, per exemple, a Carol Alt, que ja no sé ni quants anys fa que la vaig trobar i vaig començar a treballar amb ella, és bellíssima i aquest tipus de bellesa mai, mai no és perd. Recordo que quan encara no tenia ni la més llunyana idea que seria agent, m'agradava Jim Swampton i ella ja era

VICENT PINS

John Casablancas amb un exemplar d'EL TEMPS (núm. 440). En veure la foto de Ferran Casablancas, el seu avi, el director de l'agència Elite va exclamar: "Aquest va ser el gran home de la família!"

una bellesa clàssica. Això és el que m'agrada, allò que sempre continua agradant-me i que Elite sempre presentarà. També tenim altres noies, com Kristen McMenemy, que és la més rara de totes les stars; és a dir, estem oberts a looks diferents, però la *trade mark* (marca característica) d'Elite és la bellesa clàssica”.

John pensa que a les models se'ls exigia molt més abans que ara. “Avui, molt sovint, són unes gandules. Jo conec una model que guanya un milió de dòlars l'any que no té ni un sostenidor; et vull dir amb això que n'hi ha que no es cuiden, i bé, la professionalitat... Recordo el temps en què les models es posaven perruca i pestanyes postisses i anaven al *booking* amb deu parells de sabates; avui tot això ha canviat, la model arriba i te la preparen des de la punta del peu fins al darrer cabell. Se'ls exigeix molt poc, si tenen dins alguna cosa que els fotògrafs i els clients volen comprar, doncs, aquí està, ja ho tenen fet”. Però, què passa amb el procés de fabricació d'una model? “Sí que hi és. Una model es fabrica a partir del moment en què tenen l'actitud que han de tenir, escolten una mica, són un poc intel·ligents per naturalesa i quan es donen un seguit d'elements alhora. Quan es dona allò que als EUA s'anomena *chemistry*, una química entre elles i els fotògrafs i les editores de moda; llavors comencen a sortir aquelles fotos que tots coneixem i a partir d'aquest moment el procés és com una bola de neu, és increïble. Ara bé, s'ha de dir també que de deu noies que ho tenen tot i que poden fer-ho, nou ho perden per estupidesa, perquè creuen que ho saben tot, són arrogants i so-

VICENT PINS

Linda Evangelista amb Azzedine Alaïa. El dissenyador tunisià, que és el preferit de les top, va presidir el jurat del "The Look of The Year".

vint tenen amics i pares que les aconsellen molt malament. La quantitat de carreres que jo veig llençades a perdre és impressionant”.

El “The Look of The Year” 1994 compta amb seixanta-nou participants provinents de més de quaranta països, l'edat mitjana de les quals oscil·la entre els quinze i els setze anys, encara que la més jove en compta 14 i la més gran 21. Seixanta-nou noies, ningú s'apunta a la innocència de la xifra, seleccionades d'entre 300.000 i de les quals només quinze aconseguiran un contracte per dos anys a l'agència Elite. I d'aquestes, només una tindrà l'afegitó de 750.000 dòlars. Una selecció que s'emetrà enllaunada i que veuran entre seixanta i cent milions de telespectadors. Una cerimònia, com la de les abelles, en què les protagonistes seran elles, però que com en tot rusc, hi ha una abella reina molt selectiva quant a les seves aparicions en públic, però que hi és sempre. I sempre a punt perquè la gelea reial no s'escoti mai. John és el rei de la cerimònia i enguany comparteix la taula del jurat amb Linda Evangelista, Beverly Peele, Karen Mulder i Heidi Albertsen, la danesa de divuit anys que es proclamà campiona l'any 1993 a Miami (EUA). Un jurat presidit pel petit gran home que és el dissenyador de moda tunisià Azzedine Alaïa, el preferit de les *top* i mestre en l'art de modelar les corbes femenines. I a la fi, la guanyadora, la russa Natàlia Semanova, una reina amb tot un futur.

Però, quin és el paper de les *top models* en la societat actual? “Francament, no ho sé –confessa John–, perquè l'exemple que donen la majoria de les models és dolentíssim. Encara que crec que representen un paper positiu, aquest és molt indicatiu de la nostra so-

Seixanta-nou noies, escollides entre 300.000, optaren a un contracte de 750.000 dòlars amb l'agència Elite. L'edat mitjana de les concursants, que representaven més de quaranta països, oscil·lava entre els quinze i els setze anys, encara que la més jove en comptava catorze i la més gran 21.

cietat, una societat consumista, artificial, superficial i en la qual el que compta principalment és guanyar molts diners i passar-s'ho bé tan aviat com sigui possible”. A l'allau d'orelles que han anat aparcant al voltant de les declaracions de John Casablanca només els resta escoltar un “no” a les renovades peticions d'entrevista.

Woody Allen va escollir el palpís del dit de Warren Beatty per a reencarnar-se cridat per la fama d'aquest actor d'haver mantingut relacions amb les dones més maques de Hollywood. S'equivocava.

Joan Marí

John Casablanca acompanyat de cinc de les finalistes. Al centre, la russa Natàlia Semanova, la guanyadora absoluta.